

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **ENVA s.r.o.**
sídlem Školní 535, Křenovice
zastoupen Mgr. Pavlem Černým, advokátem
sídlem Údolní 33, Brno

proti
žalovanému: **Energetický regulační úřad**
sídlem Masarykovo náměstí 5, Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí předsedkyně žalovaného ze dne 5.4.2017, č.j. 13668-41/2010-ERU,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí předsedkyně žalovaného ze dne 5.4.2017, č.j. 13668-41/2010-ERU, kterým byl zamítnut rozklad žalobce podaný proti prvostupňovému

rozhodnutí žalovaného ze dne 27.10.2016, č.j. 13668-36/2010-ERU, sp. zn. LIC-13688/2010-ERU, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o udělení licence s předmětem podnikání „výroba elektřiny“ ke dni 21.12.2010 poté, co bylo původní rozhodnutí žalovaného ze dne 21.12.2010, č.j. 13668-9/2010-ERU, kterým byla žalobci udělena licence pro výrobu elektřiny ve fotovoltaické elektrárně „FVE Křenovice,“ rozsudkem zdejšího soudu ze dne 3.12.2015, č.j. 62 A 109/2013-550, zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

I. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce předně nesouhlasí se závěrem žalovaného, že rozhodnutí o udělení licence je rozhodnutím s konstitutivními účinky, a proto nelze udělit licenci se zpětnou účinností. Podle žalobce se v případě, že dojde ke zrušení správního rozhodnutí rozsudkem správního soudu, jedná o nové řízení podle § 101 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Podle žalobce pravidlo obsažené v § 101 písm. d) správního řádu, podle něhož provést nové řízení a vydat nové rozhodnutí ve věci lze tehdy, jestliže rozhodnutí ve věci bylo zrušeno jiným orgánem veřejné moci podle zvláštního zákona, dopadá i na situace, kdy je rozhodnutí ve věci zrušeno soudem coby orgánem veřejné moci.
3. Žalobce s odkazem na § 102 odst. 9 a § 99 odst. 1 a 3 správního řádu dovozuje, že lze určit účinky nového rozhodnutí ke dni právní moci rozhodnutí původního. Podle žalobce § 99 odst. 3 správního řádu upravuje právě situace, kdy se jedná o rozhodnutí, kterým bylo přiznáno právo, vydané na základě nesprávných nebo neúplných údajů uvedených žadatelem, kdy má zásadně správní orgán určit, že účinky rozhodnutí v přezkumném řízení nastávají ode dne právní moci nebo předběžné vykonatelnosti rozhodnutí původního. Není přitom podle žalobce obhajitelný názor, že by se § 102 odst. 9 správního řádu nevztahoval na případy nového rozhodnutí po zrušení správního rozhodnutí rozsudkem správního soudu.
4. Žalobce dále akcentuje, že u všech typů nových rozhodnutí je třeba šetřit práva žadatele nabytá v dobré víře. Žalobce poukazuje na to, že byl v dobré víře, že podmínky pro udělení licence splňoval již v roce 2010. Již s ohledem na požadavek ochrany dobré víry je třeba použít analogii legis a aplikovat na věc § 99 správního řádu. Žalobce dále odkazuje na správní praxi žalovaného, který v jiných případech vydal nové rozhodnutí se zpětným účinkem (rozhodnutí ze dne 7.7.2014, č.j. 13652-16/2010-ERU, sp. zn. LIC-13652/2010-ERU). Žalobce přitom předložil ve správním řízení jinou revizní zprávu, která osvědčovala bezpečnost energetického zařízení, a dovolával se zásady legitimního očekávání. Žalobce v této souvislosti odkazuje na značné odlišnosti od případů Saša-Sun, s.r.o. a Zdeněk-Sun, s.r.o., v nichž správní soudy konstatovaly nezákonnost udělených licencí se zpětnými účinky. V případě žalobce totiž byla vyhotovena řádná revizní zpráva č. E10/279 dne 10.12.2010 revizním technikem L. L., ke které měly správní orgány přihlédnout.
5. Žalobce odkazuje na pasáže rozsudku zdejšího soudu ze dne 3.12.2015, č.j. 62 A 109/2013-550, týkající se revizní zprávy revizního technika J. K., a uvádí, že pokud J. K. o některých revizních zprávách prohlásil, že je vyhotovil a podepsal, tak to vyvrací znalecký posudek ze dne 30.5.2017 soudního znalce z oboru písmoznalectví PhDr. J. Z., Ph.D et Ph.D., kterým žalobce navrhuje dokazovat. Tento znalecký posudek podle žalobce zpochybňuje výpověď revizního technika J. K.; zdejší soud podle žalobce původní rozhodnutí zrušil na základě nepravdivé výpovědi. Revizní technik J. K. se podle žalobce

mohl dopustit trestného činu poškození cizích práv podle § 181 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku.

6. Žalobce má dále za to, že splnil veškeré technické předpoklady pro udělení licence, neboť doložil zprávu o výchozí revizi elektrické instalace č. E10/279 revizního technika L. L., což plyne i ze znaleckého posudku č. 82/22/2016 R. Ch., znalce v oboru elektrotechnika, elektronika, energetika, ekonomika, ze dne 1.4.2016, který žalobce předložil v novém řízení a předkládá jej i zdejšímu soudu.
7. Podle žalobce zdejší soud v rozsudku ze dne 3.12.2015, č.j. 62 A 109/2013-550, vyslovil závěr, pokud jde o zprávu o výchozí revizi elektrické instalace č. E10/279 L. L., spíše jako obiter dictum, a nadto jej vyslovil za situace, kdy neexistoval znalecký posudek č. 82/22/2016 R. Ch. (tudíž ho zdejší soud neměl k dispozici). Postup žalovaného, který vycházel ohledně zprávy o výchozí revizi elektrické instalace č. E10/279 L. L. z příslušné pasáže rozsudku zdejšího soudu ze dne 21.12.2010, č.j. 62 A 109/2013-550, tudíž podle žalobce nebyl správný, a žalovaný pochybil, pokud se nevypořádal se závěry znaleckého posudku č. 82/22/2016 R. Ch.
8. Žalobce dále nesouhlasí s poukazem žalovaného na dobu platnosti zprávy o výchozí revizi elektrické instalace č. E10/279 L. L. a poukazuje na bezpečný bezproblémový provoz elektrárny, což dokládají faktury k dodávce elektřiny počínaje dnem 27.1.2010 a revize z let 2011 a 2014.
9. V replice k vyjádření žalovaného žalobce setrval na své argumentaci a navrhl vyslechnout jako svědka D. H., bývalou spolupracovnici J. K. Žalobce dále (z procesní opatrnosti) poukázal na porušení pravidel rozvrhu práce zdejšího soudu, ke kterému podle žalobce došlo při zaevidování věci pod sp. zn. 62 A 106/2013 a dalších věcí týkajících se žalob nejvyššího státního zástupce k soudnímu odd. 62 (tu žalobce odkázal na ústavní stížnost ev. pod. sp. zn. II. ÚS 3189/16, v níž uplatnil totožnou argumentaci).
10. Žalobce navrhl, aby zdejší soud napadené i prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Na svém procesním stanovisku žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem, i u jednání, které ve věci proběhlo.

II. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

11. Žalovaný nesouhlasí se žalobou, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Věcně setrvává na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí. Pokud jde o revizní zprávu L. L. žalovaný odkazuje na závěry rozsudku zdejšího soudu ze dne 21.12.2010, č.j. 62 A 109/2013-550. S názorem žalobce, že na řízení o žádosti o udělení licence poté, co bylo původní rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 21.12.2010, č.j. 13668-9/2010-ERU, zrušeno, je třeba nahlížet jako na nové řízení ve smyslu § 101 a § 102 správního řádu, v němž lze rozhodnout se zpětnými účinky k datu právní moci zrušeného správního rozhodnutí, se žalovaný neztotožňuje. Podle žalovaného je rozhodnutí o udělení licence rozhodnutím konstitutivním, které zakládá nové subjektivní veřejné právo na podnikatelský výkon licencované činnosti, tudíž licenci nelze udělit se zpětnými účinky.
12. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před zdejším soudem, i u jednání, které ve věci proběhlo. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení věci

13. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
14. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.
15. Původně byla žalobci rozhodnutím prvostupňového orgánu ze dne 21.12.2010, č.j. 13668-9/2010-ERU, udělena licence č. 111017903 na předmět podnikání výroba elektřiny ve fotovoltaické elektrárně „FVE Křenovice“ na pozemcích vymezených jako „p.č. 1310/20, 1310/26, 1310/45, k.ú. Křenovice u Slavkova, obec Křenovice“ o celkovém instalovaném výkonu 1,518 MW. Oprávnění k licencované činnosti vzniklo dne 21.12.2010 (právní mocí rozhodnutí o udělení licence).
16. Toto rozhodnutí bylo rozsudkem zdejšího soudu ze dne 3.12.2015, č.j. 62 A 109/2013-550, z důvodu nepravosti revizní zprávy ze dne 15.10.2010 (resp. o revizi, která měla proběhnout dne 15.10.2010) doložené v licenčním řízení zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení. Rozsudek zdejšího soudu ze dne 3.12.2015, č.j. 62 A 109/2013-550, byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 15.6.2016, č.j. 7 As 331/2015-136, a nálezem Ústavního soudu ze dne 3.4.2018, sp. zn. II. ÚS 3189/16.
17. Žalovaný poté pokračoval v původním správním řízení o žádosti žalobce ze dne 12.11.2010 o udělení licence, vyzval žalobce k odstranění nedostatků žádosti a prvostupňovým rozhodnutím poté žádost žalobce zamítl. V návaznosti na výzvu k odstranění nedostatků žalobce dne 26.8.2016 mimo jiné předložil zprávu o výchozí revizi elektrické instalace č. E10/279, zahájené a ukončené dne 10.12.2010, revizní technik L. L., spolu se znaleckým posudkem č. 82/22/2016 soudního znalce R. Ch., který se vyjadřoval k revizi č. E10/279 z hlediska její použitelnosti ve správním řízení jako podkladu pro udělení licence. V žalobcově podání bylo také uvedeno, že žádá o udělení licence ke dni 21.12.2010.
18. Pokud jde o tu část žalobní argumentace, v níž žalobce podrobnou argumentací a s odkazem na revizní zprávu L. L. namítá, že ke dni 21.12.2010 splnil technické požadavky ve smyslu zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů, ve znění do 31.12.2010 (dále jen „energetický zákon“), pak podle zdejšího soudu žalobce ve skutečnosti polemizuje se závěry pravomocného rozsudku zdejšího soudu ze dne 3.12.2015, č.j. 62 A 109/2013-550. V řízení o žalobě nejvyššího státního zástupce, kterou bylo napadeno původní rozhodnutí o udělení licence (rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 21.12.2010, č.j. 13668-9/2010-ERU), měl žalobce coby osoba zúčastněná na řízení dostatečný prostor k obraně svých práv. Dále žalobce mohl proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 3.12.2015, č.j. 62 A 109/2013-550, uplatit opravný prostředek (kasační stížnost) a následně ústavní stížnost, což ostatně i učinil. Navíc je třeba dodat, že pokud nyní v roce 2019 u jednání žalobce argumentoval tak, že licence mu byla zrušena pouze z toho důvodu, že „revizní zprávu J. K. za něj podepsala jeho manželka“, tak k tomu zdejší soud odkazuje zejména na stranu 15 a 16 svého rozsudku ze dne 3.12.2015, č.j. 62 A 109/2013-550, které popisují nesrovnalosti v licenčním řízení původně předložené revizní zprávy.

19. V tomto řízení se proto zdejší soud nebude opakovaně zabývat otázkami již pravomocně posouzenými, které se týkají revize energetického zařízení provedené J. K. či L. L. a dobré víry žalobce, že ke dni 21.12.2010 splnil všechny podmínky ve smyslu energetického zákona pro udělení licence. Řízení v nyní posuzované věci nemůže být pokračováním soudního řízení ve věci sp. zn. 62 A 109/2013, čehož se žalobce de facto snaží dosáhnout, čemuž svědčí i poukaz žalobce na porušení pravidel rozvrhu práce v řízení při přidělení žaloby nejvyššího státního zástupce proti původnímu rozhodnutí o udělení licence soudnímu oddělení 62 A. Ústavní soud v nálezu ze dne 3.4.2018, sp. zn. II. ÚS 3189/16 (shodně jako Nejvyšší správní soud ze dne 15.6.2016, č.j. 7 As 331/2015-136) porušení pravidel rozvrhu práce zdejšího soudu neshledal. Ústavní soud k tomu uvedl, že „Stejně tak Ústavní soud neshledal jako důvodnou námitku, že ve věci stěžovatelky nerozhodoval zákonný soudce (čl. 38 odst. 1 Listiny). K této námitce se již podrobně vyslovil NSS v napadeném rozsudku. V něm mimo jiné dovodil, že rozvrh práce Krajského soudu v Brně pro rok 2013, podle kterého byla tato věc přidělena k vyřízení senátu 62 A, stanoví konkrétní dvě pravidla pro přidělování věcí. Podle prvního věci, u nichž je dána totožnost účastníků řízení nebo totožnost napadeného rozhodnutí, přidělí vedoucí kanceláře do toho senátu, v němž bylo takové rozhodnutí vydáno. Dojde-li soudu téhož dne několik (nejvýše však 30) žalob téhož žalobce proti témuž žalovanému, přidělí je vedoucí kanceláře všechny do senátu 29. Při druhém nápadu takových věcí je přidělí všechny do senátu 30, při třetím nápadu takových věcí do senátu 31, při čtvrtém nápadu do senátu 62, při pátém nápadu do senátu 29 atd. Podle NSS se při přidělení projednávané věci se uplatnilo v pořadí druhé uvedené pravidlo, o čemž Ústavní soud nenalezl podle vyžádaných spisových podkladů důvod pochybovat. Podle judikatury Ústavního soudu má právo na zákonného soudce bránit nejen účelové (svévolné) manipulaci s příslušností soudců, ale má bránit i libovůli při přidělování věcí jednotlivým soudcům. Pravidla pro přidělování věcí proto musí umožňovat určení konkrétního soudce nebo soudců v senátu, kteří budou ve věci rozhodovat, stanovit pravidla pro jejich zastupování v případě důvodné absence a pravidla pro přerozdělování věcí pro případ dlouhodobé absence (např. z důvodu dlouhodobé nemoci či rodičovské dovolené) či jiné události (rezignace, přeložení). Protože v tomto ohledu je důležitý i dojem, který systém přidělování věcí soudcům vyvolává, musí být tato pravidla dostatečně transparentní, srozumitelná a přístupná veřejnosti (viz náleze sp. zn. I. ÚS 2769/15 ze dne 15. 6. 2016, bod 40 - dosud nepublikován ve SbNU)... Pokud tomu tak je, pak se bez relevantních důkazů svědčících o opaku nelze domnívat, že právo na zákonného soudce mohlo být porušeno. Ústavní soud dodává, že Nejvyšší správní soud se uvedenou námitkou stěžovatelky řádně zabýval, v odůvodnění napadeného rozsudku dostatečně vyložil, proč ji nepovažuje za důvodnou a jeho závěr v této věci se jeví jako logický a vycházející z dostupných důkazů. Ústavní soud proto nemá důvod jeho závěry korigovat.“ (náleze Ústavního soudu ze dne 3.4.2018, sp. zn. II. ÚS 3189/16). Stejně tak, argumentoval-li žalobce u jednání zjevnou nespravedlností či selektivním výběrem licencí, které byly nejvyšším státním zástupcem u správního soudu zpochybněny, tak Ústavní soud i Nejvyšší správní soud opakovaně konstatovaly, že oprávnění nejvyššího státního zástupce podat žalobu z důvodu ochrany závažného veřejného zájmu podle § 66 odst. 2 s.r.s. není pod kognicí správních soudů (např. body 39 a 40 nálezu Ústavního soudu ze dne 3.4.2018, sp. zn. II. ÚS 3189/16); pochybnosti žalobce ohledně výběru těch licencí, které nejvyšší státní zástupce u soudu zpochybnil, nemá zdejší soud v nyní posuzované věci jak zohlednit.
20. Pokud jde o závěry zdejšího soudu obsažené v rozsudku ze dne 3.12.2015, č.j. 62 A 109/2013-550, k otázce, zda i přes vady revizní zprávy J. K. mohla splnění technických předpokladů dokládat revizní zpráva L. L., pak zdejší soud uvedl, že „Pokud jde o revizní

zprávy vyhotovené L. L., které byly předloženy zdejšímu soudu v průběhu řízení před soudem, pak se jedná o dvě obsahově shodné zprávy č. E10/279, první z nich o revizi, jež měla proběhnout dne 10.12.2010, a druhá o revizi, jež měla proběhnout dne 14.12.2010. Bez ohledu na žalobcem zmiňované pochybnosti ohledně důvěryhodnosti jejího (popř. jejich) vyhotovení v prosinci roku 2010 je pro zdejší soud podstatné, že obě verze se sice vztahují k fotovoltaické elektrárně Křenovice, předmětem obou je však pouze hlavní rozvaděč RM1, RM2, RM3, připojení měničů z RM1, RM2, RM3, elektrická instalace měnárny, uzemnění a hlavní pospojování měnárny, tedy nikoli revize energetického zařízení (fotovoltaické elektrárny) jako celku. Samotný L. L. přitom při podání vysvětlení policii dne 22.4.2015 potvrdil, že nejde o revizi na celou fotovoltaickou elektrárnu a že elektrárnu jako celek neprohlédl. I kdyby tedy žalovaný v řízení o udělení licence dal osobě zúčastněné na řízení příležitost k předložení této revizní zprávy, tato revizní zpráva by nemohla být podkladem pro rozhodnutí o udělení licence, neboť prokázat technické předpoklady je žadatel o udělení licence povinen mj. dokladem prokazujícím splnění požadavků k zajištění bezpečnosti práce (tj. zprávou o revizi). Je přitom zřejmé, že se tato revizní zpráva musí vztahovat k celé fotovoltaické elektrárně, resp. k celé její NN části, která musí být stavebně dokončena ve všech součástech stavby, které přímo souvisí s elektrickou bezpečností zařízení (obecně lze tolerovat pouze nedokončení těch částí stavby, které přímo či nepřímo nesouvisí s elektrickou částí fotovoltaické elektrárny, tedy např. osetí ploch, parkové a některé terénní úpravy); v případě fotovoltaických panelů je nutné doložit zapojení všech panelů jak do elektrického obvodu, tak doložit funkčnost ochranného pospojování kovových částí modulů. Revizní technik tedy musí při zpracování revizní zprávy elektrárnu prohlédnout; není sice povinen revidovat fotovoltaické panely jako hotové výrobky, ale nepochybně musí kontrolovat příslušná zapojení panelů a též to, zda počty a výkon panelů v elektrárně odpovídají údajům uvedeným v projektové dokumentaci (pokud z projektové dokumentace vychází).“, a nejednalo se o závěry vyslovené pouze obiter dictum, jak nesprávně uvádí žalobce v žalobě. Žalovaný nepochybil, pokud v dalším řízení již jen setrval na hodnocení této zprávy vysloveném zdejším soudem po provedeném dokazování; žalovaný postupoval v souladu s § 78 odst. 6 s.ř.s., podle něhož zrušil-li soud rozhodnutí správního orgánu ve věci, v níž sám prováděl dokazování, zahrne správní orgán v dalším řízení tyto důkazy mezi podklady pro nové rozhodnutí.

21. Žalovaný také správně odmítl zohlednit znalecký posudek č. 82/22/2016 soudního znalce R. Ch., který se zpětně vyjadřoval k revizní zprávě č. E10/279 z hlediska její použitelnosti ve správním řízení jako podkladu pro udělení licence. Pokud jde o použitelnost této zprávy v dalším řízení coby podkladu pro udělení licence, jedná se o otázku právní, na niž nemůže dát soudní znalec odpověď; úlohou znalce je zodpovídat odborné skutkové otázky, nikoli provádět právní hodnocení.
22. Žalovaný však především nepochybil v právním názoru, jenž byl zároveň nosným důvodem jeho rozhodnutí, že rozhodnutí o udělení licence je rozhodnutím konstitutivním, které zakládá nové subjektivní veřejné právo na podnikatelský výkon licencované činnosti, tudíž licenci nelze udělit se zpětnými účinky, jak požaduje žalobce.
23. K argumentaci žalobce k možnosti vydat licenci ve smyslu energetického zákona se zpětnými účinky zdejší soud vychází z toho, že i tato otázka již byla předmětem posouzení Ústavním soudem, který ve věci „FVE Mozolov“ (v níž bylo kromě jiného zjištěno, že zpráva o výchozí revizi nejenže nebyla provedena na celé zařízení, resp. na jeho NN část, ale nadto byla pozměněna), vyslovil, že specifickým hlediskem ve věcech zrušení rozhodnutí o udělení licence k výrobě elektřiny musí být nemožnost vydat novou licenci se zpětným datem (bod 65 nálezu Ústavního soudu ze dne 30.5.2018, sp. zn. I.ÚS 946/16).

S ohledem na zásady ochrany dobré víry a proti tomu ochrany veřejného zájmu Ústavní soud vymezil tři modelové situace, přičemž pokud by věc spadala do první a druhé skupiny modelových situací, požadavek minimalizace či zmírnění dopadů se má podle Ústavního soudu projevit s ohledem na všechny okolnosti věci zjištěním toho, k jakému datu by oprávněný z licence splnil požadavky pro její vydání (bod 68 a 69 citovaného nálezu Ústavního soudu). Tento postup však podle Ústavního soudu nepřipadá v úvahu v těch případech, které spadají do třetí modelové situace (bod 60 a 80 citovaného nálezu Ústavního soudu), kdy nezákonnost rozhodnutí o udělení licence musí jít plně k tíži žadatele

o udělení licence, neboť nezákonnost způsobil především vlastním protiprávním jednáním (zejména předložením zfalšované revizní zprávy).

24. Protože v nyní posuzované věci bylo původní rozhodnutí zdejší soudem pro závažnou vadu revizní zprávy a nedostatek dobré víry žalobce zrušeno pravomocným rozsudkem zdejšího soudu, argumentace žalobce dovolávající se možnosti udělení mu licence zpětně k datu 21.12.2010 je v příkrém rozporu se závěry Ústavního soudu vyslovenými v nálezu sp. zn.

I.ÚS 946/16 ze dne 30.5.2018. Proto se zdejší soud již podrobně nezabýval úvahami na téma aplikace § 101 písm. d), § 102 odst. 9 a § 99 odst. 3 správního řádu na správní řízení vedené správními orgány poté, co dojde ke zrušení správního rozhodnutí soudem; zdejší soud pouze ke komentářům citovaným žalobcem odkazuje kupř. na komentář k § 101 správního řádu, podle něhož *„správní řád neobsahuje ustanovení, které by speciálně upravovalo postup správního orgánu poté, co jeho rozhodnutí zruší na základě § 78 soudního řádu správního soud ve správním soudnictví... V takovém případě nejde o nové rozhodnutí ve věci podle § 101, ale o podobnou situaci jako v případě § 97 odst. 3, kdy se v důsledku zrušení pravomocného rozhodnutí „pokračuje“ v původním řízení, ve kterém se musí znovu rozhodnout ve věci.“* (Vedral, J. *Správní řád, Komentář*, II. vydání, BOVA POLYGON, Praha 2012, s. 882).

25. K argumentům žalobce v tomto směru zdejší soud dále uvádí, že v přezkumném řízení ve smyslu správního řádu platí mimo jiné pravidlo obsažené v § 99 odst. 3 správního řádu, podle něhož pokud se ruší nebo mění rozhodnutí, jímž bylo přiznáno právo, a neodůvodňují-li okolnosti případu jiné řešení, určí správní orgán, že účinky rozhodnutí v přezkumném řízení nastávají ode dne jeho právní moci nebo předběžné vykonatelnosti; bylo-li však přezkoumávané rozhodnutí vydáno na základě nesprávných či neúplných údajů uvedených žadatelem, určí správní orgán, že účinky rozhodnutí v přezkumném řízení nastávají ode dne právní moci nebo předběžné vykonatelnosti přezkoumávaného rozhodnutí. Z výše citovaných závěrů Ústavního soudu ve věci „FVE Mozolov“ je však zjevné, že takový postup nepřipadá v úvahu u konstitutivního rozhodnutí, které zakládá subjektivní veřejné oprávnění podnikat v licencované oblasti ve smyslu energetického zákona, na které nelze nahlížet jako na rozhodnutí v přezkumném řízení; zdejší soud se v tomto směru ztotožňuje s argumentací žalovaného uplatněnou u jednání, že zpětné účinky lze připustit či naopak z důvodu ochrany dobré víry vyloučit pouze ve vztahu k rozhodnutí zrušujícímu přezkoumávané rozhodnutí, což ostatně plyne z citovaného pravidla obsaženého ve větě první § 99 odst. 3 správního řádu, kdy *„dostává před ochranou zákonnosti (§2 odst. 1) přednost ochrana práv nabytých v dobré víře v zájmu účastníka řízení, který spoléhá na presumpci správnosti rozhodnutí jako veřejnoprávního aktu a jedná v důvěře v toto rozhodnutí.“* (Vedral, J. *Správní řád, Komentář*, II. vydání, BOVA POLYGON, Praha 2012, s. 856).

26. S ohledem na výše uvedené bylo nadbytečné, aby zdejší soud nad rámec správního spisu dokazoval výsledkem J. K., dále bývalé spolupracovnice J. K. D. H. k jeho činnosti, záznamem o sdělení informací ze dne 22.12.2015, ve kterém se bývalá zástupkyně žalobce dotazovala D. H. na skutečnosti týkající se přezkumu udělení licence žalobci, znaleckým posudkem znalce PhDr. J. Z., Ph.D. et Ph.D z oboru písmoznalectví k pravosti podpisu revizního technika J. K., odborným vyjádřením doplňujícím znalecký posudek č. 75/5/2017 ze dne 31.5.2018 zpracovaným PhDr. J. Z., Ph.D. et Ph.D týkajícím se podpisu J. K. a revizním znaleckým posouzením Odborného vyjádření policie ČR ze dne 29.2.2019, č.j. OKFK-4981/TČ-2014-252402, Kpt. Ing. M. B. Zdejší soud s ohledem na předmět posuzované věci nedokazoval ani výsledkem revizního technika L. L., úředním záznamem policie ČR o podání vysvětlení L. L. dne 27.4.2015, emailem J. K. ze dne 18.11.2010 L. L. a vyjádřením zástupce provozovatele emailového serveru seznam.cz. Stejně tak zdejší soud nedokazoval listinou „Shrnutí případu FVE Křenovice“, znaleckým posudkem ZP 2018/02 – Fotovoltaická elektrárna Křenovice ze dne 9.7.2018 Ing. K. M., soudního znalce v oboru energetika, specializace obnovitelné zdroje – fotovoltaika, ke komplexnímu posouzení stavu bezpečnosti FVE Křenovice k datu 21.12.2010 a do 21.5.2018, ani případně revizním znaleckým posudkem znalce ustanoveného zdejším soudem, ani kolaudačním souhlasem Městského úřadu ve Slavkově u Brna ze dne 6.12.2010, č.j. SÚ/20429-10/5593-2010/Sv, z nichž má plynout bezpečnost elektrárny po celou dobu od jejího prvního paralelního připojení po prohlídce elektrárny dne 16.12.2010. Stejně tak nedokazoval žalobcem u jednání předloženými listinami - stanoviskem Vysoké školy báňské, Technické univerzity Ostrava, č. 2172/15, ve věci posouzení časové posloupnosti jednotlivých typů revizí a prvního paralelního připojení, stanoviskem legislativní rady vlády ze dne 6.4.2017 k návrhu vyhlášky, kterou se mění vyhláška č. 8/2016 Sb., o podrobnostech udělování licencí pro podnikání v energetických odvětvích, či vyjádřením žalovaného v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 3.12.2015, č.j. 62 A 96/2013-290.
27. Výše uvedené důkazní návrhy nesouvisejí s předmětem nyní posuzované věci; takto totiž žalobce hodlal dokazovat k otázkám již pravomocně rozhodnutým ve věci sp. zn. 62 A 109/2013 na podporu žalobních tvrzení týkajících se stavu elektrárny k datu 21.12.2010, k němuž žalobce požadoval vydat licenci. Pokud jde o odkaz žalobce na správní rozhodnutí žalovaného ze dne 7.7.2014, č.j. 13652-16/2010-ERU, sp. zn. LIC-13652/2010-ERU, které podle něj dokládá praxi udělování licencí se zpětnými účinky, tak z jednoho správního rozhodnutí nelze podle zdejšího soudu dovozovat jakoukoli správní praxi žalovaného (tedy ustálenou, jednotnou a dlouhodobou interpretaci a aplikaci relevantních právních předpisů na skutkově podobné případy), které by se bylo možno legitimně dovolávat. Proto tímto správním rozhodnutím žalovaného zdejší soud rovněž nedokazoval. Nadto i kdyby bylo prokázáno, že po určitou dobu taková správní praxe u žalovaného existovala, nebylo by možné se jí dovolávat v situaci žalobce, na niž dopadá výše citovaný názor Ústavního soudu vyslovený v nález ze dne 30.5.2018, sp. zn. I.ÚS 946/16.
28. Zdejší soud tedy s ohledem na výše uvedené neshledal žalobu důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

IV. Náklady řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

29. O nákladech účastníků řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení; to by náleželo procesně úspěšnému účastníkovi, kterým byl žalovaný. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 11. července 2019

David Raus v.r.
předseda senátu

